

„Si mina keelatud puu wilja küllge ei puudu!“ ütles kuningapoeg. „Siin on jo tuhanded wiljad, mis niisama kenad on, kui need.“

„Ratsu ennast läbi, ja kui sina tugew küll ei ole, siis mine Idatuulega koju tagasi. Tema lendab nüüd tagasi ja tuleb wast saea aasta pärast jälle seia. Siin läheb see aeg sinul mööda, kui sada tundi, aga kuusatuseks on see pikk küll. Iga õhta, kui mina sinust lahkun, siis pean mina sind kutsuma ja hüüdma: Tule minuga! Ära sina aga tule mitte! Iga sammuga kasvab sinu igaldus suuremaks. Astud sina saali, kus mina keelatud puu oksade all magan, siis pean mina sinu wasta naeratama, aga kui sina omad mokad minu suu peale piigistad, siis longeb sinu nähes Paradiisi aid maa alla ja on sinu kohta kadunud. Waljud tõrbede tuuled saawad sinu ümber hulguma, külm wihm saab sinu pea peale sadama; kurwastus ja häda saawad sinu osa olema.“

„Mina jään seia!“ ütles kuningapoeg. Idatuul jättis jumalaga ja ütles: „Ole kindel, siis näeme endid siin saea aasta pärast jälle! Jumalaga, jumalaga!“ Ja Idatuul lautas omad tiivad lahti; need läikisid kui kuiwad walgutuled Leikusseksu õhtutel, ehk kui taewa wehklemised talwel.

Jumalaga, jumalaga!“ kõlas puudest ja õiedest. Toonekured seadsiwad ennast rongi ja saatsiwad

Idatuult Paradiisi aia piirest saadik, nagu lehwitwad linnid.

„Nüüd algawad meie mängud,“ ütles Paradiisineid. „Kui need lõpewad ja päite waub, siis kutsum mina sind. Aga ära sina tule mitte! Iga õhta läbi sada aastad, pean mina sind kutsuma; igaford kui aeg möödas, jääb sinu jõud kindlamaks ja wiimaks ei mõtle sina enam koguni mitte selle peale. Täna on esimene õhta; nüüd olen mina sind ette walmistand.“

Ja Paradiisineid wiis teda walgeist lilledest ehitatud saali. Kollased õilme-naramad oliwad kuld-kandleid, millest mänguhääled kõlasiwad. Kenad neiud õhufeses walges riides mängisiwad ja laulsiwad omast õnnelikust elust, mis igawest kestab ja kuidas Paradiisi aid igawest õitseb.

Päike waus alla. Kõik taewas läikis kui kuld ja säras hiilgawate seinade peal. Kuningapoeg jäi wahutawat Paradiisi-wiina, mida neiud temale pakkusiwad ja tundis üht õune omas südames, kuidas seda ilalgi enne tunnud ei olnud. Tema nägi kuidas saali tagumine sein taganes ja kuidas hea ja kurja tundmise puu hiilgas, et silmade peale hakkas. Laul kostis nii pehmest ja nii meelitawalt kui ühe ema hää, kes ütleb: „Minu laps, minu armas laps!“

Paradiisineid kutsus käega ja hüüdis: „Tule